

Milí naši konfirmandi, vážení rodičia, krstní rodičia, bratia a sestry!

Áno, confirmácia, dnes je ten deň, možno si poviete, že deň, keď ste v cieli, deň, keď sa veci skončia a vy sa už nemusíte učiť, chodiť na prípravu...

Nie, nie ste v cieli, dnes ste sa postavili iba na štart. Aby ste vykročili na cestu s Pánom, vy ako dospelí, vy ako tí, ktorí to chcú sami. Keď som si písala tento pozdrav, predstavovala som si to ako školu.

Skúste sa spolu so mnou vrátiť do škôlky, do prvej triedy základnej školy ... všetkých nás tam priviedli rodičia, všetci sme boli akýsi rovnakí v škôlke, na základnej škole, nikto sa nás nepýtal, či tam chceme ísť, rodičia to považovali za správne a chceli nám to najlepšie. Vedeli, že to je dôležité...

Tak akosi je to aj v cirkvi, naši rodičia, krstní rodičia, starí rodičia nás priviedli do zboru, do kostola... Chceli nám to najlepšie... A boli sme zase akýsi rovnakí... samozrejme, každý inak vyzeráme, ale mali sme rovnaké miesta, pozície. Spolu sme sa hrali, učili, počúvali, aj vymýšľali...

Potom prišiel deň, keď sme zatvorili dvere základnej školy a pred nami bola otázka Čo ďalej? Čím chcem v živote byť? Kde je moje miesto? Čo ma baví, čo chcem robiť?

Otázky, na ktoré sme hľadali odpovede už sami, rodičia nám pomohli, ale tu sme odrazu prestali byť rovnakými a každý sa musel nájsť. A práve toto je to ten čas v cirkvi... práve tu sa teraz nachádzate, pýtate sa, kde je moje miesto? Ako ďalej, aké sú moje dary? Ako Ti slúžiť, Pane? Ako rásť vo viere?

Nenájdete odpoveď dnes, ale chcem vás pozvať, milí moji, do tejto novej školy. A povedať vám, že aj my dospelí potrebujeme v živote pomoc a podporu. Potrebujete ju aj vy, v živote, ale najmä na ceste s Pánom. My ako cirkevný zbor, nechceme byť akousi skupinou ľudí, chceme byť tými, ktorí sú tu pre vás. Chceme vám pomáhať v hľadaní sa, v službe Pánovi a byť tu pre vás. A myslím to úplne vážne, a vás, bratia a sestry prosím, naplňme tieto slová a premeňme ich na činy.

Áno, ste mladí a hovoríte si, čo ja môžem... veď sa bojím, toľko chýb spravím, neviem to...

Áno, spravíte chyby, padnete... ale ja sa teším na vaše prvé kroky viery. Tie samostatné, keď si cestu budete hľadať vy sami, samé.

Nazývam to Dni malých začiatkov. Moja skúsenosť s Bohom je taká. Zčať v malom a Pán vás posúva ďalej a ďalej. Ale treba začať. Poď a skús to. Rob malé veci pre Pána, možno často práve tie, ktoré nevidia ľudia, ani si ich nevšimnú. Poď ďalej a odrazu si o krok vyššie. Áno, spravíš aj chyby, spravila som ich aj ja veľa. Ale to nevadí, Boh vie, že nie sme dokonalí a chce nás meniť a pretvárať.

Dnes stojíte na štartovnej čiare a vyznali ste Pánovi osobne vašu vieru... ale Pán stále stojí na tom štarte s vami a pýta sa: Ideš so Mnou ďalej? Ideme hľadať spolu to, čo som pre teba konkrétne pripravil? Ideme hľadať tvoje dary a cestu, ktorá prinesie úrodu? Chceš to skúsiť? POĎ! A zistíš, že si v tej najlepšej škole, s tým najlepším Učiteľom a my chceme byť tvojimi spolužiakmi, ktorí sú tu vždy, keď to potrebuješ.